

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀρχὴ ὑπὸ ἄλλου: Μόνο ἀρχινιστὰ καλὰθια μπορεῖ νὰ πλέξη. Ἀρχινιστὸ κέντημα.

ἀρχινιστής ὁ, Λεξ. Αἰν. ἀρχινστής Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχινίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀρχινῶ.

Ὁ προεξάρχων ἐνθ' ἄν.: Κανονάρχα τὰ κάλαντα 'ς τοὺς Ν'κουλέλλ' τοὺν ἀρχινστή πὺν ἤξιρι γράμματα, ἀμ' εἶχι μιὰ φουνή π' ράγ'ζι καρδιές (ἐκ διηγ. πὺν=ποῦ δὲν) Λέσβ.

ἀρχινός ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρχινός Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχή καὶ τῆς καταλ. -ινός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. παρ' ὅ καὶ πληθ. ἀρχινοί=οἱ προγενέστεροι.

1) Ἀρχικός, πρῶτος Πελοπν. (Μάν.) 2) Πρωτόπαιρος Πελοπν. (Λακων.) Σύμ.: Βόδια ἀρχινὰ Λακων. Συνών. ἀρχάριος Α 1.

ἀρχινῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχ'νῶ βόρ. ἰδιώμ. ἀρχινῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρχινῶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχινῶ Κάλυμν. Μεγίστ. κ.ά. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχ'νῶ Σαμοθρ. ἀρχινῶ σύνηθ. ἀρχινῶ Πελοπν. (Λεντεκ. Μάν. Παππούλ.) κ.ά. ἀρχ'νάου βόρ. ἰδιώμ. ἀρχινῶ Κεφαλλ. Κύπρ. Σύμ. Τῆλ. Χίος κ.ά. ὀρχινῶ Ρόδ. Σύμ. ἐρχινῶ Ρόδ. ἀρχινῶ Κεφαλλ. ἀρχινῶ Εὐβ. (Λύλωνάρ. Κονίστρ.) ἀρχινῶ Κύπρ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Ἀπουλ. ἀρχινῶ Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Λοκρ.) ὀρχινῶ Α.Ρουμ. (Καρ. Μεσημβρ. Σωζόπ.) Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γαλατ. Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Λοκρ.) ὀρχινῶ Σύμ. ἀρχινῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σύμ. ἀρχινῶ Ἡπ. ἀρχινῶ πολλὰχ. ἀρχινῶ Ἡπ. Τσακων. ἀρχινῶ Τσακων.

Τὸ μεσν. ἀρχινῶ, ὃ ἐκ συμφύρ. τοῦ ἀρχίζω καὶ ὀρχινῶ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὀρχινῶ < ὀρχινῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,293. Ὁ τύπ. ἀρχινῶ καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀρχηνίζω). Περί τοῦ τύπ. Σαμοθρ. ἀρχ'νῶ ἰδ. ΑHeisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 95.

Κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀρχινῶ νὰ γελῶ - νὰ κλαίω - νὰ παίζω - νὰ τρώω κττ. Ἀρχινῶ τὸ γέλιο - τὸ παίξιμο - τὸ τραγούδι κττ. Ἀρχινῶ τὴ δουλειὰ ἢ νὰ κάνω δουλειὰ κττ. σύνηθ. Ἀρχινῶ νὰ ξεσταχνάξῃ τὸ ἔννημα Νάξ. Ἐρχινῶ νὰ ἀμάχημα αὐτόθ. Ἀρχίρησ κ' ἔλεγε τὸ παραμῦθι Σύμ. Χίρησε νὰ τοῖς ρωτᾶ - νὰ δῆνε παρακαλῇ κττ. Σωζόπ. Χίρ'σε νὰ σταναχωρεῖται αὐτόθ. Ἀρχίρ'κι νὰ βρέξῃ Ἡπ. Χίρ'σι νὰ τοὺν βρέξῃ (ὕβριζι) Μακεδ. Χίρ'σι νὰ κλαίῃ Θράκ. Ἐρχίνεσεν τὴν τραγωδίαν - νὰ χορεύ' κττ. Χαλδ. Θ' ἀρχινῶμε νὰ θεμελιώσωμε Κύθηρ. Ἀ σάτη ἀρχινῶ τὰ βάρματα (ἢ κόρη ἤρχισε τὰ κλάματα) Τσακων. Ἀρχινῶ φωνιάντου (ἤρχισε νὰ φωνάζει) αὐτόθ. Ἀρχίρ'κι οὐ μάλιστα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θ' ἀρχινῶ νὰ γένεσιν αὐτόθ. Ἐρχινῶ τὸν πόλεμος Κύπρ. Μονομῆς ἐρχινῶσιν οἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ἁμῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ ἔχρητα ἀρχινῶσιν Κεφαλλ. Δουλειὰ ἀρχινῶσιν σύνηθ. || Φρ. Τὸν ἀρχίνεσ'ς τοῖς βροσέσιν - 'ς τὸ ξύλο - 'ς τὰ χαστούκια (ἤρχισε νὰ τὸν ὑβρίζει), νὰ τὸν δέρῃ με ξύλο, με γροθιές) σύνηθ. Τ'ν ἡῶν ἀρχινῶ (ἐπὶ νεάνιδος μὴ εὐρεθείσης παρθένου) Ζαγόρ. || Ἀσμ.

Ἀν ἀρχινῶ τσαι τὰ πῶ τὰ πάθη μου τραούδια, ἢ μαύρη γῆ μαραινεται, δὲ βγάξει πλεὶς λουλούδια Θήρ. (Οἶα).

Χιρῶ δμπερὸς νὰ πάγω, | χιόνια καὶ βροχές, γυρῶ ὀπίσ' καὶ χ'τάζω, | ἥλιος καὶ ξαστεριές

Καρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 3619 (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀρχίνησε ὁ νέος καιρὸς ἀπὸ τὸν Μάρτιον

μῆναν, | ὅπου ἀρχινῶ νὰ κηλαδοῦν τὰ λέγουσιν ἀηδόνια». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχάζω.

***ἀρχιπαίδιος** ὁ, ἀρχιπαίδιος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. παίδιος.

Πρῶτος μεταξὺ τῶν παίδων, ἀρχηγὸς τῶν παίδων: Ἡμῶν παίδιος τῆς ἀρχιπαίδιος τῶν παίδων τῶν παλληκάρων (ἐξ ἐπιδ. κατὰ πόνου βοός).

ἀρχιπαλληκαρᾶς ὁ, ΔΒουτυρ. Μὲς στοὺς ἀνθρώποφ. 117.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. παλληκαρᾶς.

Ὁ πρῶτος τῶν παλληκαριῶν, τῶν γενναίων, συνήθως σκωπτικῶς: Ἀρχισε νὰ κἀν τὸν ἀρχιπαλληκαρᾶ. Πβ. ἀρχιπαλλήκαρος.

ἀρχιπαλλήκαρο τό, ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 33.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. παλληκαρί.

Τὸ πρῶτο παλληκαρί: Ποίημα.

Στὴ μέση, ἀρχιπαλλήκαρο, σκορπᾷ κάθε ματιὰ του, γυροῦ τοῦ σπίνθες λεβεντιάς, πέρα φωτιῆς θανάτου.

Συνών. πρῶτοπαλλήκαρο.

ἀρχιπέλαγο τό, Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) κ.ά. ἀρχιπέλαγο Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Μηχαν.) ἀρχιπέλαος ὁ, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. πέλαγο. Τὸ ἀρχιπέλαγο ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arceipelago*. Τὸ ἀρσεν. ἀρχιπέλαγος καὶ παρὰ Σομ. Περί τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Ἀρχιπέλαγος ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Ἑλλην. 10 (1937,8) 130 κέξ.

1) Εὐρεῖα θάλασσα, ἀνοικτὸν πέλαγος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὅρμους καὶ λιμένας Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Μηχαν. Πάνορμ.) κ.ά.: Ἀσμ. Ὡς τοὺς οὐρανοὺς τὸ διάζονταν, 'ς τοὺς κάμπους τὸ τυλιόσε καὶ μέσα 'ς τ' ἀρχιπέλαγο στήνει τὸν ἀργαλειό της Μηχαν.

Ἐδῶ 'ς τὸν ἀρχιπέλαο 'σάν τί φιλεῖ γυρεύεις;

Παξ. 2) Ἐπιρρηματ., εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν Πελοπν. (Μάν.): Ἐβγήκανε ἀρχιπέλαγο.

ἀρχιπιστικός ὁ, ἰδ. ἀρχι- 1 α.

ἀρχισατανᾶς ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. σατανᾶς.

Ὁ λίαν ἐπίβουλος, ραδιοῦργος καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος.

ἄρχισι ἢ, Κίμωλ. Ρόδ. κ.ά. ἄρχισι Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχίζω.

Ἀρχή, ἔναρξις, ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ὡς τὴν ξύφαισι, 'ς τὴν ἄρχισι, ὁ ἀγαπῶς μὴν λάχῃ, μόνε 'ς τὴν μέση τοῦ παννιοῦ ποῦ τραγουδεῖ καὶ φαίνει

Κίμωλ.

Καὶ φέρνει μας τὸ μήνυμα | πῶς εἶναι ἄνοιξι καιροῦ καὶ ἀρχισες καλοκαιριοῦ

Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχασι.

ἄρχισμα τό, Θράκ. (Αἰν.) Χίος κ.ά. ἄρχισμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἄρχισμα Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχίζω.

Ἀρχισι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἐχει ὥραν τὸ ἄρχισμα καὶ τὸ καλανάρχισμα (καιρὸς παντὶ πράγματι) Χίος.

ἀρχισπορὰ ἢ, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχι- καὶ τοῦ οὐσ. σπορά.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀρχίζει ἡ σπορά.

ἀρχισπορίζω Πελοπν. (Ἀράχ. Βαμβακ. Γορτυν. Δημητσάν. Οἶν.) κ.ά.

